

Nguyệt ca.

Trịnh Công Sơn

Từ khi trăng là nguyệt đèn thấp sáng trong tôi Từ
Từ khi trăng là nguyệt vườn xưa lá xanh tươi ĐÀN
Từ trăng thối là nguyệt là trăng với bao la Từ

khi trăng là nguyệt em mang tim bối rối Từ khi trăng là nguyệt tôi
chìm non lân hạt cho câu kinh bước tới Từ khi trăng là nguyệt tôi
trăng kia vừa mọc trong tôi không trí nhớ Từ trăng thối là nguyệt hôm

như từng cánh diều vui Từ khi em là nguyệt trong tôi có những mặt trời
nghe đời vô về tôi Từ khi em là nguyệt câu kinh đã bước vào đời
nao chợt có lời thưa Rằng em thối là nguyệt tôi như đứa bé dại khờ

Từ đêm khuya khi nắng sớm hay trong những cơn mưa Từ
Từ bao la em đã đến hay em sẽ ra đi Vườn
Vườn năm xưa em đã đến nay trăng quá vô vi giọt

bao la em đã đến xưa tan những nghi ngờ Từ trăng xưa là
năm xưa còn tiếng nói tôi nghe những đêm về Từ trăng thối là
sương khuya rụng xuống lá như chân ai lần về Từ trăng thối là

nguyệt lòng tôi có đôi khi tựa bông hoa vừa mọc hân hoan giẫy xuống
nguyệt mọi hôm bỗng nghe ra buồn vui kia là một như quên trong nỗi
nguyệt môi mê đá thời lần vườn năm xưa vừa một cây đâm mê hết

thế Từ khi trăng là nguyệt tôi nghe đời gõ nhịp ca Từ
nhớ Từ trăng thối là nguyệt tôi như giọt nắng ngoài kia Từ
nhánh Từ trăng thối là nguyệt tôi như đường phố nhiều tên Từ

khi em là nguyệt cho tôi bóng mát thật là.
em thối là nguyệt coi như phút đó tình cờ.
em thối là nguyệt tôi xin đừng đó một mình.